

РЕШЕНИЕ

№ 29158

гр. София, 20.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
публично заседание на 17.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **8116** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от АПК вр. чл.46а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България.

Делото е образувано по жалба на М. Л. Н., гражданка на К., понастоящем принудително настанена в СДВНЧ - Любимец, чрез адв. Г. от САК, срещу Заповед № 343з-1481/27.05.2026г. за принудителното ѝ настаняване, издадена от началник Група Миграция при ОД на МВР - С..

С жалбата се иска от съда да отмени оспорената заповед по изложени правни съображения – не била дадена възможност на оспорващата да изясни всички относими факти и обстоятелства, в този връзка административният орган не е взел обясненията и възраженията на лицето по смисъла на чл.34, ал.3 и чл.35 АПКВ обжалваната заповед в противоречие с чл.15 от Директива 2008/115 се посочвало, че има забрана за напускане на страната, липсвала разумна възможност за изпълнение на наложената ПАМ връщане до страната по произход. Заповедта била немотивирана и формална и от гледна точка на възможността да бъдат приложени по-леки мерки – ежеседмично явяване в териториална структура на МВР по местопребиваване на чужденеца. Пред съда жалбата се поддържа чрез адв. Ш., като в ход по същество иска от съда да уважи същата на основанията, посочени в жалбата. Претендира, че оспорващата е лице от уязвима група, и не можело да бъде върната в страната си по произход.

Ответникът старши инспектор Д. Д., началник група Миграция при ОД на МВР – С., в писмено становище оспори жалбата изцяло, представи допълнително заверено копие от разпечатка от АИС „Издирвателна дейност и НМАП“ – НШИС, от която е видно, че е отменена наложената мярка „Забрана за напускане на Република България“. Исква от съда да отхвърли жалбата. Претендира законосъобразност на оспорената заповед на всички основания по чл. 146

АППК. Оспорва като неоснователни твърденията, че не са взети обясненията или възраженията на лицето, позовава се на осъществена кореспонденция със Затвора С., в резултат на което на 27.05.2026г. от служители на група „Миграция“ при ОД на МВР- С. било снето обяснение от лицето, с помощта на преводач, приложено към преписката. На основание посоченото в обясненията, че лицето няма медицинска застраховка, няма финансови средства и няма осигурено жилище на територията на страната, счита за обоснован извода, че за опасност от укриване и не са приложими предвидените по-леки обезпечителни мерки за обезпечаване на наложената ПАМ „връщане“. Счита за неоснователно и твърдението, че лицето е задържано за цели, различни от подготовката на връщането. Излага доводи, че забраната за напускане на страната е наложена със Заповед № 517з-2042/15.05.2025г. на АД – МВР С., приложена по преписката, наложена е на основание л. 42, ал.1, т.1 ЗЧРБ за обезпечаване на изпълнението на наложена осъдителна присъда срещу лицето по похд 159/2025г. по описа на РС – Сливница и до отпадане на основаниято, т.е до изтърпяване на наложената присъда. Видно било от служебна бележка № 72/2025г. от 29.05.2026г., че лицето е освободено от Затвора С. поради изтичане на срока на наказанието му по Протокол № 61 /02.05.2025г. по НОХД №159/25г. на РС Сливница, с което правните последици на наложената забраната за напускане на страната са били отпаднали при издаването на процесната заповед и е въпрос на предвидимо кратко време забраната за напускане технически да бъде снета от масивите на МВР, за последното се позовава на приложена справка от НШИС, от която било видно, че на 25.06.2026г. мярката „забрана за напускане на страната“ на лицето е снета от масивите на МВР. Подготовката на връщането е съпроводена от редица процеси, които изисквали по-дълги времеви периоди от техническо премахване на забраната за напускане на страната, като такива процеси посочва издаването на документ за самоличност, осигуряване на средства за връщане, и организиране на същинското му връщане, в които процеси лицето следвало да участва.

Прави възражение за прекомерност на адвокатско възнаграждение и да бъде регулирано същото съобразно действителната фактическа и правна сложност на делото.

По делото са приети доказателствата по административната преписка и допълнително представена справка от НШИС за оспорващата за премахване на забраната за напускане на страната.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12 –ти състав, като обсъди доказателствата по делото ведно с доводите и възраженията на страните и приложимите правни разпоредби, извърши дължимата служебна проверка на оспорената заповед на основание чл. 168, ал.1 и ал.2 вр. чл.146 АПК, от фактическа и правна страна приема за установено следното:

Оспорващата М. Л. Н., без документи за самоличност, по заявени данни се е идентифицирала като гражданка на К., [дата на раждане], като самоличността ѝ е останала непотвърдена. Съгласно мотивите на Заповед № ПАМ – 99 /15.03.2025г. на началника на ГПУ – С., на дата 15.03.2025 г., М. Л. Н. е задържана от полицейски граничен патрул на ж.п.гара Капитан А., като чужденец, преминал държавната граница на Република Турция за Република България без разрешение на надлежните органи на властта, представяйки за проверка преотстъпен френски паспорт. По тези мотиви и изложеното в докладна записка от същата дата и на основание чл. 41, т. 3 и чл. 44, ал.1 ЗЧРБ, със Заповед № ПАМ – 99 /15.03.2025г. на началника на ГПУ – С. на М. Л. Н. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „връщане до страната на произход-Д.Р. К.“ на лицето. Що се касае до на Заповед № ПАМ – 99 /15.03.2025г. на началника на ГПУ – С., за наложената на оспорващата ПАМ „връщане“, е връчена на дата 15.03.2025г., няма данни

същата да е оспорена и отменена, видно от справката от ШИС, такива твърдения не са изложени в жалбата.

Видно от данните по делото, оспорващата е осъдена по н.о.х.д. 159/2025г. на Районен съд Сливница за извършено престъпление по чл.279 НКи изтърпяла ефективно наказание „лишаване от свобода“ в Затвора С., от където е освободена на дата 29.05.2026г., видно от служебната бележка на л. 24 от делото.

След проведена кореспонденция, органи на ОД на МВР са допуснати в затвора С. на дата 27.05.2026г. до оспорващата, - л. 17 и л. 19 от делото, в резултат на което М. Л. Н. в присъствието на преводач е дала обяснение, обективизирано на български език – л. 19 от делото. Според даденото обяснение с оспорващата се свързала жена на име М. от асоциация в С., която обещала да осигури жилище при необходимост. МВ момента няма осигурени жилище на територията на страната, няма медицинска застраховка, няма финансови средства, разполага само с 238 евро, не е омъжена. Имала дете, което живеело в К., имала приятели в [населено място], няма паспорт или други документи за самоличност.

Според Карта за санкция на чужденец по ЗЧРБ п причина „лице с наложена административна мярка по ЗЧРБ“, оспорващата е с непотвърдена самоличност, правното основание на мярката – чл.41,3 ЗЧРБ.2 датата 15-03.2025г., посочена е заповед за връщане на лице 99/15.03.2025г., за статут на лицето е посочено – прекратено производство на бежанец, категория „чужденец“.

По делото беше приета и справка от НШИС – л. 62 от делото, според която е снета забраната за напускане на страната, наложена на 15.03.2025г. на оспорващата, а за документ е вписано № 76/24.06.2026г. Забраната на М. Л. Н. да напуске страната е наложена със Заповед 517з-2042/15.05.2025г. на началника на група „Миграция“ при ОД на МВР – С., на основание предложение на Районна прокуратура К., териториално поделение С. и чл. 43, ал.1 ,т.1 и чл.44, ал.1 ЗЧРБ \$ т.е. поради изтърпяване на наказание „лишаване от свобода“.

На дата 29.05.2026г., оспорващата М. Л. Н. е предадена, съответно съпроводена от Затвора – С. до СДВНЧ Любимец, на основание нарочна заповед № 343з-1482/27.05.2026г. от 27.05.2026г. – л. 27 от делото, и във връзка с наложени ПАМ по ЗЧРБ по описа на ОД на МВР С. за „принудително настаняване в СДВНЧ“ към Дирекция „Миграция“ – МВР, наложена със Заповед № 343з-1481/27.05.2026г., издадена от началник на Група Миграция при ОД – МВР С., оспорена по делото.

С оспорената по делото Заповед № 343з-1481/27.05.2026г., издадена от началник на Група Миграция при ОД – МВР С., е постановено да се настани принудително в СДВНЧ при Дирекция „Миграция“ – МВР за срок до 6 месеца М. Л. Н., до отпадане на обстоятелствата по чл.44, ал. 6 ЗЧРБ. Основанията са следните:

- Издадената Заповед с рег.№ ПАМ-99/15.03.2025г. на началника на ГПУ „С.“ за наложена ПАМ „връщане до страна на произход – Д.Р. К.“ на лицето М. Л. Н.,
- по съображения, че лицето е без документи за самоличност
- обстоятелството, че е налице опасност от укриване на лицето, тъй като няма осигурено жилище на територията на страната, осигурена издръжка, задължителна медицинска застраховка и средства, осигуряващи обратното завръщане,
- пречки от правен характер, тъй като има издадена „забрана за напускане на Р.България“ със заповед рег.№517з-2042/15.05.2025г. на началник група „Миграция“ при ОД на МВР – С..

За компетентността на издателя на оспорената заповед е представена Заповед № 343-920/02.04.2026г., издадена от ВПД директор на ОД на МВР - С., с която оправомощава служители на ОД на МВР – С., които да издават заповеди за налагане на ПАМ по Глава пета, Раздел I от ЗЧРБ, сред които по т. 1 е посочен поименно старши инспектор Д. Д., началник група

„Миграция“ при ОД на МВР – С., издал заповедта.

Оспорената заповед е връчена на оспорващата на дата 23.05.2026г., а жалбата до съда е подадена на дата 08.06.2026г. с оглед на което съдът формира извод, за подаването на жалбата в срока по чл. 149, ал.1 АПК и жалбата е процесуално допустима.

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи по основателността на оспорването:

Оспорената по делото заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 44, ал.1 ЗЧРБ при условията на делегиране на правомощия от титуляра на правомощието да налага ПАМ по ЗУБ, посочен в същата разпоредба. директорът на ОД на МВР, предвид обсъденото за съдържанието на Заповед № 343-920/02.04.2026г., издадена от ВПД директор на ОД на МВР – С..

От формална страна оспорената заповед съдържа правни и фактически основания за издаването ѝ, както и останалите изискващите реквизити по чл. 59, ал.2 АПК – разпоредителна част, издател, указание за оспорването ѝ, оформено е връчването ѝ чрез преводач. Спазени са законовите изисквания за форма и съдържание, включително и предвидените в ал. 10, на чл. 44 от ЗЧРБ – посочена е необходимостта и законното основание за принудителното настаняване на чужденец в СДВНЧ - обезпечаване изпълнението на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 вр. чл. 41, ал. 1, вр. чл. 44, ал.1 от ЗЧРБ.

Също не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, предвид, че на 27.05.2026г. служители на ОД на МВР са допуснати до Затвора С., където се е намирала оспорващата и са снели обяснения от същата чрез преводач по всички относими въпроси, свързани с обстоятелства за опасност от укриване, който извод следва да се приеме за обоснован. Обясненията са дадени на 27.05.2026г. и процесната заповед е издадена на същата дата, но фактическите обстоятелства, посочени в същата – изцяло съответстват на обясненията на оспорващата. Посочените обстоятелства не сочат на допуснато съществено процесуално нарушение и лишаване на оспорващата от правото да даде обяснения и изясни относими обстоятелства. Необосновани са и доводите в жалбата, че липсва разумна възможност за извеждане на оспорващата, тъй като има наложена забрана за напускане на страната. Както е видно от данните по делото, тази забрана е наложена ан правно основание

Като фактическо основание за налагане на мярката по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ е посочено наличието на реална опасност от укриване на чуждия гражданин до отпадане на пречките за организиране на връщането му в държавата по произход в изпълнение на Заповед № ПАМ - 99 от 15.03.2025 г. относно наложената ПАМ по чл.41, т.3 ЗЧРБ. Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 10 от ЗЧРБ, настаняването на чужденци в Специалните домове за временно настаняване се извършва въз основа на заповед за принудително настаняване, издадена от компетентния орган по ал. 1, като в заповедта следва да е посочено основанията за прилагане на тази мярка. Правните основания при наличието на които чужденец може да бъде настанен временно в Специален дом за временно настаняване на чужденци към дирекция „Миграция“ – МВР са регламентирани в чл.44, ал. 6 ЗЧРБ. Идентично, съгласно чл.15, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО, освен ако не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато е налице опасност от укриване или засегнатият гражданин на трета страна

избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането. Продължителността на задържането е ограничено и съгласно чл.15, пар. 5 от Директива 2008/115/ЕО, може да продължи докато съществуват посочените в параграф 1 условия и е необходимо, за да се гарантира успешното извеждане на чуждия гражданин. Към момента на съдебното заседание не е изтекъл предвиденият в разпоредбата на чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ максимален срок на задържане (6 месеца), съответен на стандарта по чл.15, пар. 6 Директива 2008/115/ЕО.

Съгласно чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Разпоредбата на чл. 44 ал. 8 от ЗЧРБ определя срока на настаняването, който „продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца“. Чл. 44, ал. 10 от ЗЧРБ, предвижда „настаняването на чужденци в специалните домове“ да се извършва „въз основа на заповед за принудително настаняване, издадена от компетентния орган по ал. 1, като в заповедта изрично се посочват необходимостта и законното основание за настаняването, прилага се и копие от заповедта за наложената принудителна административна мярка връщане или експулсиране“.

Настаняването на оспорващата в СДВНЧ е последица от наложената по отношение на него ПАМ, на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ. Установени са и не се оспорват от страна на жалбоподателя изложените в оспорената заповед данни, изцяло съответстващи на даденото на дата 27.05-2026г. обяснение от оспорващата преди освобождаването ѝ от Затвора – С., а именно – че няма документи за самоличност и средства за издръжка, няма данни, че разполага с конкретно предоставено ѝ жилище, в което да живее, не разполага със достатъчни средства както за издръжката си, така и за организиране на доброволно завръщане в страната си по произход. Същата заявява, че не желае да се завърне в страната си по произход, а изложените доводи за живота ѝ преди да напусне страната ѝ по произход, са относими към издаването на заповедта за наложената ПАМ „връщане“, в рамките на което се прилага и принципът за забрана за връщане по чл. 5 от Директива 2008/115, възпроизведен в чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ. Данните по делото не сочат, че към датата на устните състезания по делото липсва каквато ѝ да е разумна възможност за изпълнение на процесната мярка „връщане“ поради обстоятелства, свързани със страната по произход на оспорващата. Заявените в съдебно заседание за живота ѝ преди да напусне страната си по произход – данни за осъществени по нейни твърдения актове на насилие, следва да се преценяват от гледна точка не сами по себе си, а дали държавата осъществява преследване и защитава гражданите си срещу такива действия и произвол, данни за бездействие – след отправени оплаквания, не се посочиха. М. Л. Н. е имала възможността да представи всички основания в производството по обжалване на заповедта за наложената ПАМ „връщане“, но няма данни, че да е оспорила тази заповед. Принципът за забрана за връщане е относим към налагането на ПАМ „връщане“, а при пречки от технически или правен характер, фактическото изпълнение на мярката е допустимо да бъде отложено – чл.44б, ал.1 ЗЧРБ.

В случая не са налице основанията по чл.44, ал.6 ЗЧРБ за прилагане на други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, идентични с тези по чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО: такива мерки са неприложими когато е налице опасност от укриване, или когато засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на

връщането или процеса по извеждането.

При обстоятелствата по делото, посочени в докладната записка, обосновано е прието, че е налице опасност от укриване от страна на М. Л. Н.. По делото не се установява и не се доказва обстоятелства за налагане на обезпечителни мерки, по смисъла на чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ – така не се установи оспорващата да разполага с адрес в страната, парични средства, близки или роднини, както и валидни документи. Всичко това прави невъзможно налагането на някоя от по-леките обезпечителни мерки, изброени в чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ. Според мотивите на заповедта за налагане на ПАМ „връщане“, влязла в сила, чуждата гражданка е влязла в страната нелегално, представила е чужд паспорт – престъпление, за което е осъдена ефективно. По осочените обстоятелства за оспорващата съставляват и предвидени в националното право критерии, според които е налице опасност от укриване според пар.1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ - "Опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка като се опита да се укрие.

При опасност от укриване или възпрепятстване изпълнението на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ и при невъзможност за прилагане на друга мярка от предвидените в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, които могат да обезпечат процеса на връщане до страната по произход, то законосъобразно е издадена оспорената заповед

Оспорената заповед е мотивирана със заповедта за наложената ПАМ "връщане", чието изпълнение следва да се обезпечи поради „опасност от укриване“, както и за да се организира връщането, тъй като лицето е без документ за самоличност и не разполага със средства да организира връщането си.

Срокът по оспорената заповед е съобразен със стандартите на § 5 и § 6 на член 15 от Директива 2008/115/ЕО и съответства на изискванията на чл. 6 от АПК, чл. 15, § 1, ал. 2 от Директивата.

Предвид всичко изложено, материално правните предпоставки за издаването на оспорената заповед се установяват от данните по делото - предвидените по чл. 44, ал. 6 и, ал. 8 от ЗЧРБ и заповедта е материално-законосъобразна по чл.146, т.4 АПК.

Водим от горното и на основание чл. 44, ал. 8, вр. чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 ЗЧРБ, Административен съд София - град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Л. Н., гражданка на К., понастоящем принудително настанена в СДВНЧ - Любимец, срещу Заповед № 343з-1481/27.05.2026г., издадена от началник Група Миграция при ОД на МВР – С..

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС, в 14-дневен срок от съобщаването.

Съдия: